

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BILLINGSLEY, FRANNY

Bandita / Franny Billingsley. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-216-8

821.111

Traducător: **Diana Morărașu**
Grafician copertă: **Eric Popescu**
Redactori: **Gabi Trășculescu, Irina Rotaru**
Corector: **Dorina Lipan**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE ROBBER GIRL

Text copyright © 2021 by Franny Billingsley
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FRANNY BILLINGSLEY

BANDITA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Ziua Zero

UN PUMNAL E FĂCUT PENTRU ÎNJUNGHIERE. E făcut pentru a ucide. Un pumnal are două tăișuri ascuțite care se îmbină la vârf. Dacă ai un pumnal bun, lama lui e făcută din fier amestecat cu carbon. Dacă nu e carbon, se va îndoi. Dacă e prea mult carbon, se va sfărâma.

Eu am un pumnal bun. O bandită are nevoie de un pumnal bun.

— *Sunt un pumnal bun, zice pumnalul.*

— *Ești cel mai bun pumnal, zic.*

Ne potrivim bine, pumnalul meu și cu mine. Nu suntem nici prea delicați, nici prea tăioși. Eu nu am înjunghiat pe nimeni încă, dar o voi face. Pumnalul a înjunghiat o grămadă de oameni.

— *Mai mulți decât poți tu număra, zice pumnalul.*

— *Ba nu. Aș putea număra crescător până la ultimul număr. Și aș putea număra descrescător până la ultimul număr. Aș putea număra invers până la zero.*

Ieri a fost Ziua Unu. Azi e Ziua Zero. Partea importantă a Zilei Zero a început deja. Am ieșit din ascunzătoare și călărim prin defileu. Poteca o lua în sus, stâncile se aplecau deasupra capetelor noastre. Aici, caii erau nevoiți să meargă în șir indian. Mai târziu va trebui să păstrăm tăcerea, dar nu încă. Pietrele alunecau în jos, pe potecă. Ecoul bolovanilor care cădeau și al copitelor răsuna între

versanți. Bolovanii erau cenușii, dar mai târziu, când va trebui să facem liniște, piatra va fi roz. A fost cale lungă până sus, în vârful lumii, unde piatra a devenit roz.

Acolo, lumea era mică, pereții din piatră se strângeau în jurul nostru, cu răsuflarea lor străveche, cu iz jilav. În capul șirului era Domnu' Jack. Era mereu primul, cu mânușile galbene trase pe mâini, cu panglicile împletite fluturând în coama calului său.

Primulă. Culoarea mânușilor Domnului Jack. Urmam eu. În coama bidiviului meu fluturau panglici galbene, dar erau de un galben obișnuit, nu primulă. Primula era numai pentru Domnu' Jack.

Apoi venea Ricky Durul. Nu tu mânuși, nu tu panglici. Doar constelația de cicatrici de pe fața lui. Noi mergeam de fiecare dată în frunte: Domnu' Jack, eu, apoi Ricky Durul. Restul Domnilor veneau în spatele nostru, dar noi trei eram mereu primii.

— *Și eu, zice pumnalul. Nu uita de mine.*

Nu aș putea uita niciodată de pumnal.

— *Am cel mai tăios vârful, zice pumnalul. Și două tăișuri ca moartea de ascuțite.*

Pumnalul era tăios, eu eram tăioasă. Împreună eram tăioși, împreună eram sălbatici.

Peste puțină vreme, defileul se va termina și vor începe Câmpiile. În mijlocul Câmpiilor se înălța Inima Indigo, unde vor fi văi de trecut, munți de urcat. Vor fi mii și mii de tone de piatră roz. Asta am așteptat. Astăzi, voi folosi pumnalul. Astăzi, îmi voi căpăta numele.

Ne-am mânat caii printre cele trei stânci mari care ascundeau defileul. Acolo, parcă lumea năvălea asupra noastră, o mare de iarbă galbenă străpungea zăpada și, în depărtare, pământul își îndesa umerii în muntele Inimii Indigo. Când stai în defileu toată iarna, începi să crezi că doar atât există: stâncile, peștera, râul. E ușor să uiți că defileul e îngropat în Câmpii, ca un ou găunos.

Astăzi voi căpăta o casă.

— *Nu e casa ta cu adevărat, zice pumnalul.*

Astăzi voi căpăta o bunică.

— *Nu e bunica ta cu adevărat, zice pumnalul.*

Domnu' Jack, Ricky Durul și cu mine eram tot în frunte, dar acum aveam suficient loc să ne împrăștiem în formă de săgeată, cu Domnu' Jack în vârful. Ceilalți Domni călăreau unul după altul, în spate. Ei erau tija săgeții.

Vântul urla peste Câmpii. Mirosea a frig și a zăpadă. Vântul era iute, noi eram iuți, dar nu urlam. Eram deprinși cu tăcerea. În față, în depărtare, se înălțau munții, roz deasupra liniei copacilor, dar întunecați și cu copaci indigo dedesubt.

Nu se putea întâmpla nimic rău, nu în Ziua Zero. În sfârșit, am ajuns la „Acum”. „Acum” era o panglică galbenă în coama unui ponei. „Acum” era o cascadă de dantelă la încheieturile Domnului Jack. „Acum” era o pereche de mânuși ca primula, cu literele DJR brodate la încheieturi. „Acum” era licărirea unui rubin în urechea Domnului Jack.

Nu se putea întâmpla nimic rău, nu când Domnu' Jack, Ricky Durul și cu mine alcătuim capul săgeții.

Am știut că ne apropiem când am ajuns la calea ferată. Nostim e că nu puteai vedea Inima Indigo la fel de bine când te apropiai. Nu puteai vedea munții care se înalță roz pe fundalul cerului. Tot ce puteai vedea erau copacii indigo și, după alte câteva minute, drumul de argilă roz care încercuia Inima.

— *E fier în argilă. Pumnalul știa totul despre metal. De aceea e roșie.*

Inima Indigo era exact așa cum a descris-o Domnu' Jack.

— *Fierul e magnetic, zice pumnalul.*

Și pumnalul era magnetic, ceea ce înseamnă că putea simți atracția drumului. Nu mă așteptam să o simt și eu, dar am simțit-o, ca pe o mică smucitură când am sărit pe argilă.

Domnu' Jack mi-a vorbit despre locul în care aveam să mă ascund. Mi-a vorbit iar și iar, și eu mi l-am imaginat, dar era altceva să-l văd în realitate, să văd fisura aceea aproape invizibilă în stâncă. Niciunul dintre Domni nu ar fi încăput acolo, eu da. O fată de zece ani se poate strecura.

— Poate zece, poate nouă, zice pumnalul.

— Poate zece, poate unsprezece, zic.

Am alunecat de pe cai printré panglici albastre, printre panglici galbene. Dantela s-a revărsat peste gulerul Domnului Jack. Dantela s-a învolburat peste broderia de pe mănușile lui. Domnul Jack s-a pus în mișcare, dantelele îi fluturau în bătaia vântului. Ricky Durul era țeapăn și greoi, încetinit de o constelație de cicatrici. Se jucase cu focul, ceva ce nimeni nu ar trebui să facă, niciodată. Cicatricile erau Patimile lui.

— Spune-mi care-i planul, întreabă Ricky Durul cu voce joasă și șoptită, ca cenușa.

Își nenorocise vocea într-unul din focurile pe care le pusese. „Păzește-te de foc și de leșie”, zicea el uneori. Leșia e ceva ce face focul să ardă mai iute.

— Mă strecor în fridă, zic. Aștept până ce aud diligența.

— Și dacă își dau seama că ești fată? întreabă domnu' Jack scoțând punguța cu dulciuri pe care o purta mereu la el.

Nu avea Patimi, asta dacă nu pui la socoteală slăbi-ciunea pentru dulciuri, cum zicea el câteodată. Spunea că e singurul lui viciu, dar glumea.

— Nu-și vor da seama, zic. Port pantaloni. Mi-am vârât părul sub pălărie.

— Și dacă te prind? întreabă Domnu' Jack.

— Nu mă vor prinde, răspund.

— Și dacă te întreabă cum te cheamă? continuă Domnu' Jack.

— Le răspund că nu am niciun nume.

— Și dacă te întreabă despre ascunzătoare? zice iar Domnu' Jack.

— Le zic că nu există nicio ascunzătoare, răspund.

— Și dacă nu poate vorbi?

Ricky Durul se referea la Patima mea. Nu puteam vorbi decât dacă mi se adresa cineva mai întâi. Puteam fluiera, ceea ce atrăgea atenția oamenilor, dar Domnu' Jack nu mă lăsa. Zicea că aduce ghinion să fluieri.

Ricky Durul era îngrijorat că vizitiii de pe diligența nu-mi vor adresa nicio vorbă. Iar asta însemna că nici eu nu le puteam spune nimic.

Domnu' Jack și-a scos bricheta. Era pentru aprins țigări, dar Domnu' Jack nu fuma. A aprins-o, a stins-o, a făcut flacăra să danseze iar și iar. Zicea că îl ajută să gândească.

— Trebuie să spună ceva, grăiește Domnu' Jack. Doar e un copil singur în mijlocul drumului!

Dar Domnu' Jack nu știa ce ușor era să nu bagi în seamă un copil singur, costeliv.

— Mda, presupun că da, mormăie Ricky Durul.

Amândoi aveam o Patimă, dar Ricky știa ce făcuse de se alesese cu a lui, pe când eu nu știam pentru ce mă alesesem cu a mea.

— Arată-mi pumnalul, zice Domnu' Jack.

Mă învățase să-l scot direct și fulgerător. În mai puțin de o secundă, scliffea în mâna mea. Iată-l, cu cele două tăişuri ascuțite, cu vârful lui mortal.

— L-ai păstrat curat. Domnu' Jack mi-a dăruit cel mai frumos zâmbet al lui. Unul care nu-i arăta dinții.

Îl păstrasem curat.

— L-ai păstrat uscat, zice Domnu' Jack.

Îl păstrasem curat.

— L-ai păstrat ascuțit.

Îl păstrasem ascuțit.

— O să-și facă treaba, zice Domnu' Jack.

LBRIS

We know
books

M-am strecurat într-o răună prin crăpătură. Domnu' Jack și Ricky Durul s-au uitat în interior, blocând lumina soarelui. Apoi Domnu' Jack a încuviințat din cap, și amândoi s-au retras. Acum, soarele putea intra, dar trebuia să-și sugă burta ca să încapă.

Domnu' Jack și Ricky Durul nu și-au luat la revedere. Pur și simplu au plecat. Răzbătea până la mine zgomotul înfundat al copitelor cailor în tina drumului. Se duceau în sus, pe munte, la locul de ascunzătoare. Îl luaseră cu ei și pe bălțatul meu. Îmi aminteam de panglicile galbene împletite în coama lui, îmi aminteam cum fluturau în bătaia vântului. Lumina soarelui era rece; păstra distanța.

— *Și dacă te prind?* zice pumnalul.

— Te folosesc pe tine, răspund. *Îi rănesc.*

— *Și cum îi rănești?* întreabă pumnalul.

— Le tai un tendon. Și nu se mai pot mișca.

Era bine să vorbești cu pumnalul. Mi se părea că îmi susține gândurile. Îmi ascute mintea. Îmi face gândurile sălbatic.

Firida era înaltă și îngustă, ca un dinte rupt. Ramurile indigo noduroase și răsucite împungeau prin crăpăturile cât o unghie. Numai unghii și dinți. Vântul șuiera de-a lungul drumului, dar nu putea intra aici. Mirosul greu de rășină indigo persista cleios în gura mea.

— *Cum omori pe cineva?* zice pumnalul.

— Îl împungi în ochi, zic. Apoi îi retezi beregata.

— *Dar vei vrea să-i omori?* zice pumnalul.

— Numai dacă sunt nevoită. E mai sigur să omori, dar poți da de belea.

Acum, răzbătea până la mine zureitul unei diligente, un zgomot stins, dar limpede. Domnu' Jack a zis că o voi putea auzi de pe la o distanță de un kilometru și jumătate. Aerul din Inima Indigo era bun pentru ascultare. Era Ziua Zero, iar diligența nu întârzia.

— Am să încerc să nu-i omor, zic.

Peste huruitul roților de lemn se auzea tropotul copitelor. Iar după acesta, clinchetul clopoțelilor și răsuflarea gâfâită a cailor.

— E vremea? zic.

— *Aproape!* zice pumnalul.

Ziua Zero începuse. În zori, nu aveam nume, nici casă, nici bunică. Dar, la sfârșitul zilei de azi, Domnu' Jack îmi va da un nume. Astăzi vom merge să locuim cu Bunica.

Știam numărul, pentru că zero avea o gaură în mijloc. Dar astăzi voi umple toate găurile.

— *E vremea!* zice pumnalul.

Am sărit.

Panglici galbene

AM SĂRIT ÎNTR-UN TALMEȘ-BALMEȘ DE CAI, de picioare albe uriașe, de nechezături stridente. Erau prea multe picioare care izbeau și frământau pământul. M-am lipit de stâncă.

— *Trebuie să te duci în față!* zice pumnalul.

E ușor de zis, când ești făcut din carbon și fier și nu poți fi călcat în picioare.

— Prrr! a răsunat o voce puternică.

A urmat un interval teribil când s-a lăsat liniștea; numai scrâșnetul copitelor și clinchetul clopoțelilor de la harnașamente se mai auzeau.

Vizitiul era mare și luminos precum caii. Trebuia să vorbesc cu el, cu bărbatul ăsta în haină albă, cu franjuri lungi, cu bărbatul ăsta cu pălărie mare, albă. Era mare, mustața lui era mare, și chiar dacă erau o sumedenie de hățuri, mâinile lui le puteau cuprinde pe toate.

— Ce s-a întâmplat? zice el.

Domnu' Jack avea dreptate. Vizitiul îi va vorbi unui copil singur în drum. Acum puteam să-i vorbesc și eu lui; nu lor. Căci erau doi, vizitiul și un bărbat cocoțat lângă el, care aducea cu un șoricel maroniu. Caii tropăiau pe loc. În hamurile lor străluceau nituri și inele argintii.

— *Spune-i despre bandiți!* zice pumnalul.

Domnu' Jack mi-a spus ce să zic. A spus că nu va trebui să zic prea multe, că oricine ar salva un copil de tâlhari. Dar mie nu-mi plăcea deloc să vorbesc cu oamenii pentru prima dată. Mereu mă priveau ciudat când îmi auzeau vocea urâtă.

Am spus cuvântul „bandiți”. Vocea mea era o ușă închisă. Am spus: „Ne-au oprit căruța.” Tropăitul copitelor și nechezatul cailor mi-au zdrobit vocea, sunetul limpede al clopoțelilor hamurilor a răsunat în văzduh.

— Exact la timp.

Omul-șoarece s-a întors către vizitiu. Pe haina lui sclipea o stea argintie. Nu m-am prins ce înseamnă steaua aia. Dar pumnalul a înțeles. Ceva făcut din oțel și carbon știe totul despre stelele din metal.

— *Șeriful!* zice pumnalul. *Țipă!* *Avertizează-i pe Domni!*

Dar eu nu aveam voce să strig. Aș fi putut fluiera, o fluierătură mai puternică decât orice altceva, dar asta ar fi adus ghinion, ceea ce aveam deja.

Acum s-a auzit un declic și acum a fost deja prea târziu. Puștile și pistoalele au scos un clic! când au fost gata să împuște. Clic! Era omul-șoarece, Șeriful. Sărise de pe capră și se răsucise cu agilitate. O pușcă a licărit, când omul s-a aruncat pe acoperișul diligenței.

Domnii au venit în jos pe drum, cu pas apăsător, îndreptându-se spre spatele diligenței. Omul-șoarece era întins pe acoperiș, uitându-se prin cătarea puștii.

Totul s-a întâmplat deodată. Pușca a răpăit. Cei șase cai albi au nechezat și s-au ridicat în două picioare, luminoși ca lumina.

Era o pușcă cu repetiție. Șeriful putea trage iar și iar fără să fie nevoit să se oprească să încarce.

Încă o dată, suficient de puternic ca să crape catapeteasma cerului. Caii erau numai spume și clopoței, tropăituri și nechezături. M-am lipit toată de stâncă, dar caii erau tot prea aproape. M-ar fi putut împroșca cu bale,

LEPIS | We know

m-ar fi putut pisa în picioare. M-ar fi putut zdrobi de mi-ar fi sunat apa-n cap.

Cu spatele la stâncă, am luat-o la goană în josul dealului, departe de Domni, de diligentă, de cai.

Drumul la vale era liber. Caii erau sus. Totul se întâmpla sus. Am țâșnit peste drum, m-am împiedicat de niște bolovani și am căzut într-o viroagă.

Acum se auzeau atâtea arme, atâtea împușcături, că acopereau declicul. Vizitiul ținea caii cu mână fermă. Domnii trăgeau, omul-șoarece trăgea, mai trăgea cineva de lângă vizitiu, pe partea dinspre viroagă. Ușa diligenței era deschisă. Un bărbat o folosea drept scut, ghemuindu-se după ea și trăgând în toate părțile.

Nu mă puteam gândi decât la Domnu' Jack. Bărbatul l-ar putea împușca pe Domnu' Jack. M-am târât pe marginea viroagei, spre vizitiu. Caii s-au cabrat și au nechezat. Văzduhul era plin de fulgere luminoase și tropăit de copite. Aveam pumnalul. L-am înșfăcat, dar în ultima clipă. În așa fel încât bărbatul să nu mă vadă apropiindu-mă cu pumnalul în mână. În așa fel încât să nu se poată apăra. Puteam scoate pumnalul cu viteza fulgerului. Am exersat până ce am ajuns la fel de iute ca Domnu' Jack.

„Îi retez beregata.” Așa faci când vrei să omori pe cineva.

Mă strecur în spatele trăgătorului care l-ar putea împușca pe Domnu' Jack. E mai bine să rănești, nu să ucizi. Dar nu atunci când Domnu' Jack este în pericol.

„O împunsătură în ochi.” Așa faci când vrei să omori pe cineva.

— În spatele tău! țipă Șeriful. Vedea totul de sus, de pe acoperișul diligenței.

Trăgătorul se aplecase în așa fel încât să se potrivească după ușă. S-a întors, dar nu s-a ridicat. Alte împușcături, mirosul întepător de praf de pușcă. Omul m-a înhățat de încheietură. Un glonț a lovit un bolovan de

lângă noi. A sărit în sus, apoi s-a auzit un plescăit și s-a scufundat în apă.

A țipat un cal. Țipătul unui cal e diferit de țipătul unui om. Țipătul unui cal e coșmar curat.

Nu puteam vedea lupta de pe partea asta a drumului, de după ușa diligenței. Nu-l vedeam decât pe bărbatul care stătea aplecat, împăturit ca o foaie de hârtie. Am văzut bărbatul, și drumul, și cizmele bărbatului pe drum. Erau cizme negre, bine lustruite, cu cusături argintii.

Ne-a împins cu putere spre vizitiu, pentru că acum Domnii fugeau într-un șir dezordonat. Au trecut în goană pe lângă noi, între vizitiu și viroagă. A durat numai o clipă; i-am urmărit cum se buluceau spre poalele dealului. Dar unde era Domnu' Jack?

În urma Domnilor nu s-a ridicat praful, era prea multă zloată pentru praf. Au depășit un cot al drumului și au dispărut. Lumea s-a făcut foarte mică. Mă uitam la drum, la cizmele negre cu cusături argintii. Lângă ele zăcea o pălărie cu o pană stacojie.

Era pălăria lui Mittie Bănuitorul. Mittie Bănuitorul nu ne-a depășit, nu? Domnu' Jack nu ne-a depășit, nu?

Bărbatul s-a desfăcut de pe ușa diligenței, ținându-mă în continuare de încheietură. S-a desfăcut și s-a tot desfăcut, până ce s-a făcut imposibil de înalt. Dar el nu știa ce iute eram eu. Nu știa ce obișnuită eram cu lupta. Când știi să lupți, îți iei adversarul prin surprindere. Ataci atunci când se așteaptă să fugi.

Eu nu eram înaltă, dar săream bine. M-am năpustit la bărbat. Mi-am încolăcit picioarele în jurul mijlocului lui, l-am cuprins zdravăn cu brațele de după gât. Avea favoriți și guler înalt. Chiar și așa, rămânea o grămadă de carne expusă. Mi-am înfipt dinții în obrazul lui.

A trântit ușa diligenței și s-a scuturat de mine, în tot timpul asta ținându-mă de încheietură. Pălăria mi-a zburat la pământ, dar nu asta conta, nu acum. Stăteam în mijlocul drumului, care se întindea în ambele direcții.

Dintotdeauna se întinsese în ambele direcții, doar că acum, cu ușa diligenței închisă, puteam vedea în susul drumului. Nu voiam să văd lucrurile de pe drum, dar privirea mi se tot întorcea într-acolo. Se întorcea la pana stacojie de la pălăria lui Mittie Bănuitorul. Se întorcea la cadavrul care purta haina lui Mittie Bănuitorul. La cizmele Domnului Jack. Domnu' Jack era înfipt în ele. Era în viață, dar fusese prins. Pălăria mea zăcea în drum. Părul mi se revărsa pe umeri.

— O fată! zice bărbatul ca foaia împăturită.

Domnu' Jack a fost prins. Eu am fost prinsă.

Amândoi am fost prinși. Ce-ar trebui să fac? *Ce-aș putea să fac?* Nu puteam să-l strig pe Domnu' Jack. Trecuse prea multă vreme de când mi se adresase; Patima mea mă strângea de gât. Domnu' Jack era înalt, Șeriful era un șoarece, și totuși Domnu' Jack era în cătușe. Domnu' Jack avea o țevă de revolver înfiptă în spate. Domnu' Jack era cel care trebuia să-l asculte pe Șerif spunând: „Jack Royal, te arestez pentru uciderea Șerifului Federal Starling. Te arestez în numele orașului Trandafirul Albastru.”

— O fată deghizată în băiat, zice bărbatul ca foaia împăturită.

Domnu' Jack zâmbea și tot zâmbea. Cu cel mai fermecător zâmbet al lui, acela care-i ascundea dinții. Arăta exact ca numele lui. Era Royal.

M-am uitat în sus la bărbatul-foaie împăturită cât era el de lung, am trecut de cutele negre ale corpului lui, până ce am ajuns la semiluna pe care dinții mei i-au lăsat-o pe obraz.

Am văzut prea mult. Am văzut steaua de argint de pe haina Șerifului. Am văzut cum Șeriful îl împinge pe Domnu' Jack spre diligență. Domnu' Jack m-a văzut, dar zâmbetul nu i s-a schimbat.

Am văzut haina lui Mittie Bănuitorul înfășurată în jurul a ceva ce nu mai era Mittie Bănuitorul. Nu mai

respira; așa că nu mai conta că zăcea cu fața-n noroi. Îmi doream, totuși, să-l întorcă cineva.

Mittie Bănuitorul zăcea cu mâinile întinse, poate încerca să se prindă pe sine. Aveau culoarea ficatului crud. Și le simțeam mirosul, chiar și din locul în care mă aflam. Duhneau a carne putrezită. Asta a fost Patima lui pentru că a ucis un copil.

Sau poate copii. Mittie Bănuitorul a ucis mai mult de un copil.

Pălăria lui zăcea în noroi. Lui Mittie Bănuitorul nu i-ar fi plăcut asta. Avea mare grijă de pălăria aia. Îmi amintesc ce fericit a fost când Domnu' Jack i-a zis c-o poate păstra. Mittie Bănuitorul a îndesat pana stacojie în panglica pălăriei, ca s-o deghizeze. Pălăria îi aparținuse Șerifului Federal, și Șeriful Federal fusese faimos, dar chiar și așa, nimeni nu i-ar fi recunoscut pălăria, nu cu pana aceea. Domnului Jack i-a plăcut așa. A zis că pălăria te ascundea în văzul lumii.

Bărbatul ca foaia împăturită mi-a dat drumul la încheietură. Nu mai avea de ce să mă țină. Nu aveam unde să mă duc. Nu aveam pe cine să salvez. Tot ce am mai putut face a fost să ridic pălăria de jos. Lui Mittie Bănuitorul nu-i mai păsa de ea, dar mie, da.

— De ce-ți trebuie aia? întrebă bărbatul.

— E a lui Domnu' Jack, zic.

Dacă vreunul dintre Domni murea, toate bunurile lui îi reveneau Domnului Jack.

— Las' că i-o dau eu, zice bărbatul, dar eu scutur din cap.

Am strâns bine pălăria în mână și m-am uitat la Domnu' Jack. Avea de gând să facă ceva, eram sigură. Da, uite-l! S-a rotit, s-a izbit cu umărul în maxilarul Șerifului. Dar Șeriful era vigilent și isteț. Știa șmecheria cu răsucitul brațelor prizonierului, forțând astfel prizonierul să se întorcă în față sau să riște ca brațele să-i fie smulse din umeri.